

Povestire scrisă de Crina Voinaghi, aleasă de Adrian Schiop la concursul trimestrial de povestiri, „pentru dezinvoltura relatării și pentru că face o incursiune mișto în psihologia feminină.”

Când am ieşit din casă trântind uşa, l-am auzit pe vecinul meu dând lecţii de morală pe un ton care nu admitea nici un drept la replică:

— În ziua de azi trebuie să ştii să te descurci, nu să stai ca păMpălăul şi să aştepţi totul pe tavă. Oamenii nu dau doi bani pe tine, fiecare îşi face ale lui şi gata, nimeni nu-ţi va oferi nici măcar un capăt de aţă! Eu, de exemplu, m-am descurcat, am…

Nu mai desluşeam ce spune, mă grăbeam morocănoasă să duc gunoiul pe care mi-l răscolise pisica tocmai în acea dimineaţă. Când aveam zece lucruri de făcut, o sută de oameni de sunat, o mie de gânduri de anulat pentru a le face loc celor care chiar contau în ochii şefului meu şi a lăsa cea mai bună impresie. Iar în loc să mă ocup de lucruri importante, duc gunoiul. De parcă aş fi menajeră, casnică sau mai ştiu eu ce. Se supraîncărcase pentru că Alina, colega mea de apartament, nu se gândea nici ea că ar lucra în domeniul menajului, oricum, la 24 de ani cred că e normal să ai ambiţii înalte.

Am ieşit din scară având în picioare papucii de casă roz cu puf primiţi de ziua mea şi m-am îndreptat mijindu-mi ochii din cauza soarelui spre pubela de gunoi. Era călduţ, se auzeau doar păsările, cineva repeta la pian în blocul vecin şi mirosea a pâine prăjită. Atmosfera asta de film franţuzesc era spartă sau completată, nu-mi dau prea bine seama, de clămpănitul nervos al papucilor mei roz. De fapt erau nişte saboţi cu toc micuţ, care se asortau cu florile cireşului sălbatic din spatele blocului şi jucau rolul unor papuci fancy de casă. Arătam ca o prinţesă rătăcită care-şi pierduse rochia de bal înlocuind-o cu o bluză de trening XL a unui fost iubit uituc.

Bombăneam întruna, enervată de faptul că iar duc eu gunoiul plus că nu-mi aduceam aminte când îmi făcusem ultima dată programare la pedichiură; lacul de unghii violet se scorojise pe jumătate şi contrasta neplăcut cu puful roz al papucilor. Arătam ciudat, iar, cum vecinii mei sunt foarte fideli vieţii din cartier, multe perdele se mişcau brusc ca învăluite de o boare de vânt inexistentă.

O piatră aşezată aiurea mi-a întrerupt gândurile deloc pacifiste şi era cât pe ce să mă întind cât eram de lungă. M-am redresat în ultimul moment evaluând pagubele: puful roz de la un papuc dispăruse undeva în urmă iar eu arătam ciudat aşa, cu unul ca din reviste pe când celălalt devenise subit cenuşăreasa papucilor. Mă pregăteam să pun la cale un plan de a uniformiza lucrurile, când am auzit, din direcţia soarelui:

— *Se pare că ai avea nevoie de o cafea.*

M-am ridicat lăsând pufurile în plata domnului şi încercând să-i descifrez trăsăturile, cu găleata într-o mână iar cu cealaltă aranjându-mi involuntar părul nepieptănat. Era el, tipul drăguţ din blocul vecin care mă făcea tot timpul să mă simt urâtă şi proastă şi de care Alina spunea că seamănă cu Ryan Gosling. Gropiţele din obraji îi surâdeau iar părul proaspăt tuns părea că are o părere a lui, diferită de cea a ochilor, de exemplu. Sau a genunchilor. Ca de obicei, m-am bâlbâit:

— *Merci, aaa, eşti drăguţ dar aaaa, ştii, deja am băut una, mulţumesc. Nu pot să beau mai mult de una, am palpitaţii* , am completat, rugându-mă să tac şi dându-mi mental două palme.

Gropiţele nu păreau descurajate de răspunsul meu. Mi-au zâmbit iar eu m-am gândit cum ar fi să mă simt totuşi puţin urâtă şi proastă. L-aş ruga să mă aştepte cât mă schimb, el ar spune că mă însoţeşte şi m-ar aştepta în bucătărie, eu, disperată, aş da un picior pisicii să nu mai îmi stea în drum şi aş exagera alegându-mi o bluză prea decoltată ori o fustă prea scurtă, ceea ce m-ar face să mă simt iar proastă. Aş spune că sunt gata, el s-ar împrieteni între timp cu pisica şi ne-am duce la cafeneaua din colţ iar după 10 minute aş fi complet vrăjită, fără scăpare, şi aş întârzia la prezentarea care nu ar putea începe fără mine. Şeful ar fi nervos la superlativ, mi-ar spune: „Drăguţă, ştii că stau altele la coadă pentru jobul ăsta, dacă nu eşti în stare, lasă-te!” dar eu nu m-aş putea gândi decât la el, aş face într-un final o prezentare jalnică iar şeful s-ar supăra şi mai tare. Viaţa mea ar căpăta un alt sens, el ar zâmbi pe când eu m-aş simţi brusc cea mai frumoasă şi cea mai deşteaptă. I-aş face trei copii veseli cu gropiţe în obraji şi am trăi

fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— *Eşti sigură?* m-a întrebat apropiindu-se de mine şi făcându-mi inima să sară o bătaie.

— *Mă grăbesc, îmi pare rău, poate altă dată*, i-am spus punându-mi pe fugă singurul puf roz.

— *Stai… Ai uitat…*

Am intrat val-vârtej în scară cu impresia că am pierdut ceva mai mult decât un puf roz. La etaj am auzit iar vocea vecinului care devenise urlată:

— *Eşti o putoare! Alţii în locul tău ar fi încântaţi, tu eşti un nerecunoscător! Ieşi şi plimbă-te singur*, a spus deschizând cu furie uşa când am trecut prin dreptul ei, la timp ca să pot vedea cum se strecoară afară un caniş mic, alb, cu ochii rugători. *Nici să nu te gândeşti*, a mai spus el. Şi adresându-mi-se:
unii nu merită nimic!

A trântit uşa lăsând pe dinafară canişul care s-a aşezat resemnat pe prag, urmărind mişcările clanţei cu botul pe labele din faţă, obişnuit cu asemenea valuri de furie. Am avut o secundă ideea să-l mângâi, să-l consolez în faţa nedreptăţilor vieţii dar a mârâit scurt când mi-a văzut mâna apropiindu-se de el, aşa că am renunţat.

Am intrat în casă şi m-am lăsat să alunec lângă uşă. Tot pe prag, dar în interior. Alina asculta Sam Smith cu sonorul la maxim şi lălăia versurile, iar pisica dormea netulburată pe colţar. Mă pregăteam să încep să-mi plâng de milă, când Alina a deschis uşa de la cameră eliberând toate sunetele care până atunci rămăseseră mai mult sau mai puţin închise.

— *How do I liveee? How do I breatheeee ? When you're not here I'm suffocating!* Şi, dând cu ochii de mine:

nu era vorba că mergi să duci gunoiul?

— *Am fost. Acum am intrat şi m-am aşezat puţin aici să mă odihnesc,* i-am spus, iritată ca întotdeauna când mi se cereau explicaţii evidente.

— *Atunci de ce e tot aici?* m-a mai întrebat ea arătând spre găleata plină.

— *Fir-ar să fie!* mi-a scăpat ridicându-mă dintr-o mişcare şi făcând-o pe Alina să tresară şi speriind pisica ce se trezise şi iar dădea târcoale găleţii.

Am apucat bine mânerul şi am dat buzna în jos pe scări, cât pe ce să mă împiedic de canişul vecinului care, speriat, a muşcat scurt aerul. Am ieşit din scară mai ciufulită decât prima oară, speriată de gândul că aş fi putut fi muşcată de un caniş într-o zi care începea să semene cu a panterei roz. Am reuşit în cele din urmă să scap de încărcătura nedorită, l-am căutat din priviri pe vecinul meu cel chipeş gata să mă las tentată de a afla părerea urechii lui stângi dar nu era ţipenie în jur de zici că au intrat toţi în pământ. Pianul doar se auzea de după o perdea ce tremura albastru, iar la intrarea în scară, canişul impozant, ţinut în lesă de stăpânul calm şi iubitor, îmi flutură coada prin faţa ochilor, superior şi enervant.

Ajunsă în apartament am trecut rapid peste râsul ironic al Alinei, am dat un picior pisicii care îmi stătea în drum şi, alegându-mi cea mai decoltată bluză şi cea mai scurtă fustă care mă făceau să mă simt cea mai frumoasă şi cea mai deşteaptă, am ieşit iar din casă trântind uşa pentru a treia oară în acea dimineaţă de martie.

AUTOR: Crina Voinaghi

SURSA: Revistadepovestiri.ro